

MATEI VIȘNIEC

Capra, Iedul cel mic
și Cumătra Lupoaică

PERSONAJE

CAPRA

IEDUL

LUPUL

REMUȘCĂRILE (3 la număr)

COȘMARUL
(o altă ipostază a lupului)

CUMĂTRA
LUPOAICĂ

URSUL

JURNALISTUL 1

JURNALISTUL 2

SCENA 1

Iedul intră aducând un scăunel galben (o fi din ceară?) pe care îl așază pe marginea scenei.

IEDUL: De ce o fi existând rău pe lume? Stau și mă întreb... Poate că mă lămurește cineva... Că eu, cu mintea mea încă mică, nu înțeleg... Ce mi s-a întâmplat însă mie n-aș vrea să li se întâmple și altora. Din cauza asta sunt aici, în fața voastră. Dar uite că am uitat să mă prezint. Eu sunt Iedul care a scăpat nemâncat de Lup. Poate ați auzit de mine, dragi copii. Cunoașteți povestea *Capra cu trei iezi*?

(Ideal ar fi ca spectatorii copii să răspundă: Daaaaa...)

Știți ce li s-a întâmplat celor doi frați ai mei mai mari?

(Daaaaa...)

Da, i-a mâncat Lupul, care era chiar nașul nostru. Ah, nemernicul... Ce mai prefăcut! Ce piață rea... Și acum mă ia cu tremurici când mă gândesc la el... Cum s-a fofilat el în casă, când mama era plecată... Cum ne-a păcălit cu vocea mieroasă, și noi, ca proștii, i-am deschis ușa...

Își șterge lacrimile și își suflă nasul.

Ah, iertați-mă că mă smiorcăi în fața voastră. Nu de asta am venit. Și nici ca să vă mai povestesc o dată *Capra cu trei iezi*. Oricum, mai mare povestitor decât cel care a povestit-o, Ion Creangă, nici nu există... Ceea ce am să vă povestesc eu, dragi copii, este ce s-a întâmplat după...

Se aude, în depărtare, vocea Caprei care strigă „Am avut ac de cojocul luuuuuui... L-am omorâââât... Haaaaa...”

Aoleu, vine mama! Unde să mă ascund o clipită?

Lasă scăunelul pe marginea scenei, coboară în sală și se ascunde printre copii.

Să nu-i spuneți că sunt printre voi, da?

Ideal ar fi ca spectatorii copii să răspundă „nuuuuu”.

SCENA 2

Capra își face apariția, îmbrăcată în negru, agitată, cu o năframă în mână, ștergându-se mereu de sudoare, făcându-și vânt cu pălăria Lupului.

CAPRA: Am reușit! M-am răzbunat! Doamne, ce bine mă simt. În sfârșit, mi s-a ridicat o piatră de pe inimă... Uf, așa i-a trebuit. L-am ars de viu. N-a rămas din el decât pălăria asta... După faptă și răsplată. Auzi, să intre el în casa mea, prin șiretlic, și să-mi mănânce mie iezii... Pe cel mare și pe cel mijlociu... să-mi hăpăiască mie lumina ochilor mei... să-i înfulece de vii pe copilașii mei dragi... Păi nu merita, pentru așa faptă, să moară și el în chinuri?

Lovește de câteva ori cu pălăria în scăunaș.

Știți ce i-am făcut, nu? Am pregătit, într-un luminiș, nu departe de casa mea, o groapă plină cu jărat. Am pus deasupra o împletitură de nuiele, peste împletitură un covoraș, iar peste covoraș... *(Descoperă brusc scăunașul adus de ied.)* ...un scăunaș din ceară. Și l-am invitat pe lup la un ospăț...

Apare Lupul. Smerit. Mieros. Aduce, prefăcutul, chiar și un cadou pentru Iedul cel mic.

LUPUL: Dar cu ce ocazie m-ai invitat azi, cumătră?

CAPRA: Cu ocazia nenorocirii care s-a abătut asupra mea...

LUPUL: Cum așa? Da' ce ți s-a întâmplat?

CAPRA: Cum, necum, uite că doi dintre iezii mei au fost sfârtecați de o lighioană...

LUPUL: Nu mai spune! Doamne, dă-mi repede un pahar cu apă că-mi vine să leșin.

Lupul se așază pe scăunaș, Capra îi face vânt cu pălăria.

Iedul cel mic li se adresează spectatorilor: „Are cineva puțină apă? Repede, vă rog, puțină apă!”. Cineva îi întinde o sticlă din plastic plină cu apă pe care iedul i-o întinde apoi lupului. Lupul bea și își mai revine în simțiri.

CAPRA: Uite așa vine nenorocirea pe capul nostru...

LUPUL: Dar cum? Când? De ce? Cine? În ce fel?

CAPRA: Dac-aș ști, ce bine-ar fi... măcar să mă feresc pe viitor de astfel de musafiri.

LUPUL: Da' cum de a putut intra lighioana asta în casa dumitale?

CAPRA: A stat la pândă în jurul casei, a văzut că eram plecată, și după o vreme s-a lingușit pe lângă ușă spunând, ca și cum aș fi fost eu, „hai, deschideți, iezii mei, că m-am întors cu bunătați...”

LUPUL: Măi, măi, măi! De ce nu mi-ai spus că aveai treabă în pădure, că aș fi stat eu cu iezii tăi... Și nu li s-ar fi întâmplat nimic, nimic, nimic...

CAPRA: Ei, știi cum e vorba aceea: dă-i Caprei mintea cea de pe urmă...

LUPUL: Măi, măi, măi... Și ăsta mai mic cum de a scăpat cu viață?

CAPRA: A fost mai iute la minte și s-a ascuns în horn...

LUPUL: Aaaa, de asta nu l-am găsit...

CAPRA: Ce-ai spus, cumetre?

LUPUL: Aaaa, de asta nu l-a găsit... căpcăunul. Rău îmi pare, cumătră, de ceea ce ți s-a întâmplat. În ziua de azi nu mai poți avea încredere în nimeni...

CAPRA: Triste zile trăim...

LUPUL: Ce lume, ce lume... Îngrozitor...

CAPRA: Că bine zici...

LUPUL: Să nu te mai poți bizui pe aproapele tău... Să-ți fie frică să pleci de acasă... Înainte nu era așa...

CAPRA: Că bine zici.

LUPUL: Crede-mă că mi se rupe sufletul să-l văd pe ăsta micu' fără frații săi... Ce frumos se mai jucau împreună... (*Către Ied.*) Uite, finule, ți-am adus un mic cadou. (*Îi întinde un băț.*)

IEDUL: Un băț? Și ce să fac cu el?

LUPUL: Nu e băț, e cal. Încalecă pe el, închide ochii, și ai să vezi cum o ia în galop.

CAPRA (*către Ied*): Fugi, ieduțule, în galop, și adu-i o ulcică de vin roșu musafirului nostru. Că dacă tot e praznic să prăznuim... (*Către Lup.*) Uite, cumetre Lup... Ca să-i pomenim împreună pe iezii mei înfulecați am pregătit o oală de sarmale...

LUPUL: Să fie bine primite, cumătră Capră... (*Mâncând.*) Eu dacă l-aș prinde pe cel care ți-a halit iezii...

CAPRA: Ce i-ai face, cumetre Lup?

LUPUL: Aș pune mâna pe el, aș aprinde un foc mare și l-aș frige la foc mic...

(Iedul aduce o ulcică de vin. Lupul bea.)

CAPRA: Da, numai că nimeni nu știe pe unde o fi acum înghițitorul ăsta de iezi...

LUPUL (*mâncând hulpav*): Lasă că te ajut eu să-l găsim... Nu rămâne treaba asta așa... Facem plângere... Mergem la starostele urs... Chemăm presa... (*Se ridică și se apropie de spectatori.*) Trebuie să facem ceva, oameni buni. Trebuie să alertăm opinia publică... Este cumva vreun jurnalist în sală?

Din sală se ridică două mâini.

LUPUL: Sunteți jurnaliști? Da? Și de ce nu luați atitudine? Ce face presa? (*Către capră.*) Nu mai pot... Mă sufoc de indignare... De mâine am să pornesc personal pe urmele acestui nemernic... Acestui carnivor... Acestui iezivor... Să râvnească el la iezii unei capre singure... (*Către iedut.*) Măi prâslea, ia mai dă-mi o ulcică de vin, că m-am încălzit brusc de furios ce sunt... Umblă răul pe pământ, da' uite că nu știm să ne ferim de el...

IEDUL: Ia, nașule, și bea în pomenirea fraților mei... Că nimeni nu-i mai poate întoarce înapoi, dar măcar să ne gândim cu plăcere la ei...

LUPUL: Să ne gândim, să ne gândim... că tare au fost gustoși...

CAPRA: Ce-ai spus, cumetre? Că n-am auzit bine...

LUPUL: Am spus să ne gândim, să ne gândim, că tare gustoase sunt sarmalele...

CAPRA: Păi atunci, uite, mai ia și niște plăcinte, ca să nu-i uiți niciodată...

LUPUL: Cum să uit așa frăgezime, așa suculență... Vreau să spun, e nedreptate cerească să pierzi doi iezi la o vârstă așa de fragedă și de suculentă... Dar de unde vine dogoarea asta sub tălpile mele? Ce-o fi asta? Parcă mi-a luat fundul foc...

O lumină roșie se aprinde sub scăunelul Lupului. Un spot de lumină roșie, din ce în ce mai intens, proiectat peste Lup. Lupul începe să se zvârcolească în flăcări, incapabil să se smulgă de pe scăunel. Urletele sale vor fi însă mute, în timp ce Capra se adresează publicului.

CAPRA: Ah, mulțumesc cerului că mi-a reușit planul! Ia uitați-vă cum se zvârcolește mincinosul, hrăpărețul, hulpavul... Scăunașul de ceară se topește... Împletitura de nuiele se rupe... Drept în groapa cu jăratric se prăbușește răufăcătorul... Covoarașul îi cade peste cap și se aprinde și el... *(Către Lup care urlă mut și-i adresează Caprei implorări mute.)* A, acum ai început să urlă... Ai început să ceri ajutor... Îmi ceri să te cruț... Să te scot din groapa cu jăratric... Ei bine, nu te scot. Așa cum mi s-a perpelit inima când m-am văzut cu iezi mâncăți de tine, așa să te perpelești și tu... Urlă, urlă, că tot nu te aude nimeni în pădurea asta mare... Și cine ar fi atât de prost să sară în ajutorul unui lup? *(Către public.)* Spuneți copii, vreți voi să săriți în ajutorul acestui sfârtecător de iezi? Ha, ha, ha! Așa-ți trebuie, lup rău și prefăcut ce ești! Ai crezut că-s proastă grămadă, nu-i așa? Uite că nu-s chiar atât de proastă...

IEDUL: Mamă... nu mai striga așa... Nu te mai bucura de suferința lui, că nu e bine...

CAPRA: Cum? Ba mă bucur... De ce să nu mă bucur? Nu este o vorbă din bătrâni care spune „dinte pentru dinte și ochi pentru ochi“?